

dorados

ännu ett glas till vårt bord
vi ror uppför klunkarna
trängs orden
efter andan

ett till glas flackar
blickar flyr
från djupen glimmar
gyllene myter
glittrar över ytorna
samlas immorna

ännu ett sista glas
kvävda dimmor drar ihop
det misstänksamma muskelminnet
ror uppför klunkarna
där conquistadorerna
sjunker
vår guldstad

elixir

i utvecklingsavdelningens svarta tavlor
är kritstrecken sterila ändå
smälter ögonblicken genom
epokerna kondenserar i glasen
svämmas över med
vårt elixir,
Curies
atomer sönderfaller
radioaktiva forskare debatterar
vidare tickar tidtagaruren in
och ut vänder kedjereaktionerna
utåt, okontrollerat ut
expanderar leendet rymden mot brädden
och alla stjärnor bubblar
i vårt elixir

vinglasen

en fredagkväll bröt sig
till sist loss från
arbetsveckan glömde
kvar två odiskade
vinglas på köksbordet
-
en måndag morgon stod
de intorkade
där glasen kvar
två otörstliga barn en sommarlek

utdrag ur svit nr.2.

jusqu'ici, tout va bien

Östersjövinden har fångat ytterdörren
till loftgångens bortersta lägenhet
slår och slår mot skäret i gården

en plingning. två gånger. igen. efter tre
glas mjölk tystnad i Stockholmsrättorna
ringer det vidare

det handtagsformade hålet i gipsväggen har frågat
i flera år men handen är
osynlig som öppnar

darrande bomull baddar nattstänkta
äppelrosor när det knullas
på madrassen slår rumpan i golvet

koncentrationsnivå promillar
över autism centimeter
från betong i ullbyxorna kliar inte längre

i underslafen vänder
förortsdemoner hemma
i överslafen sörjer dem

skapelsemyter

bjällrorna samlades över Husbyberget
ur urkons urmjölkade spenar blixtrade livet in på bergstoppen
som ett tunnelbanetåg som hittat en station

långt innan dess sköts Palme
ihjäl hans blod dränkte
alla svenskar utom lasermännen och
hans familj av Palmes kropp
skapades sedan Husby hans
kött blev gårdsjorden och benknotor hyresbetongen

betongen sjunger inte den dunkar
rytmiskt under Sibelius stråk
mot Griegs gångar norska
finska danska vise
städernas tribut återuppstod
50 cent efter nio skott i kroppen och bly i käken

heliga charterfärder? till basketplanen
i orten bredvid bänkpredikningar:
tegelväggar brinner
dåligt papperskorgar brinner
bra, bilar bäst och antändligast
av de alla: fanatikernas blickar vem
ska ta nio i kroppen en i käken sen världen

jag tog hellre inga
i kroppen rotfyllning
i käken tio extra kvadrat
många män
bland pojkar färre män
bland män fler
pundare nerpissade
gravstenar brinner
dåliga knarkstenar brinner deltagarna
i hela havet eldstormar
med nio i kroppen på väg mot världen

därför tror jag
på tandvårdsförsäkring och hyresreglering, kära svensk
men gör något helt annat

tranströmers laguttagning

Mitt i barndomen händer det att gangsterkungarna kommer till fotbollsplanen och tar mått på pojkarna. Det besöket glöms och uppväxten fortsätter. Men västen sys i det tysta

skottsäkra namn pt.3.

det finns två sorters svartskallar i den här världen
kackerlackorna som gör dikter av pistoler och västar
och hjältarna som gör plikter med pistoler och västar

när solen går ner

vetenskapen skulle säga
invandrarna som andel av statistiken
städare och välfärdskämpar, våldtäktsmän och gangstergrabbar

religionen skulle säga
Gud har övergett ateisternas land
som straff har svenskarna övergett och anklagar varandra och invandrarna men aldrig gud

ansiktslösa mössor och hattar i (S) och (M) mumlar
att de står över, håller med och går emot både och

mammorna säger
skaffa dig en pistol och en utbildning

papporna skjuter tjack
slog sönder kanske en skinnskalle

nynazisterna brölade
jävla invandrare
sen anlidade de en PR-byrå

den tysta majoriteten scollar
bort trakasserade hijabis och brända asylboenden

saudimamerna predikar
kösseparerade 7-åringar fattar fria, informerade och rationella slöjval

svenska kyrkan viskar
värdegrundsdokument här, Gud där

fältblattarna säger
hbtq-certifierade svartskallar här, hängande homosexuella där
ja till integration men om vi ska fika med dem behöver vi bidrag

melodifestivalstittaren säger
hängande homosexuella här, hbtq-certifierade svartskallar där
ja till integration, men om vi ska fika med dem behöver vi avdrag

finansvalparna gläfsar
ert kokain era hyror era händer
men inte er

deras hundar twittrar
vita fattar fria, informerade och rationella val att bli rika
andra är fattiga

alla blattar hatar
att Hanif Bali bara är den driftigaste fältblatten

Yasin Byn vinner skytteligan
men framförallt sålde han ut välfärden och byggde segregerade städer

Farrokhzad, Hassan och poeterna eller invandrarna fastnade i varsin vitsvit
jag läste våra egna röster högre i alla andras

hjältimamerna, eldsjälarna, de kristna, muslimska, ateistiska skulle säga
men bara det statliga verket för fördelning av föreningsbidrag lyssnade

Oppenheimer, Curie och Nash skulle säga
barbari utan passion
kontrollerade kedjereaktioner
garanterad ödeläggelse

i mina drömmar ser jag ett folk enas

vintersidorna

det kryper en oskyldad buss omkring
i staden fladdrar vinterbladen under
stolpskenet flimrar till skepnaden
från de undermedvetna gatorna omkring

man känner rutten i själen mörka
eftermiddagarna man minst stannar
bussen vid hållplatsen man inte märkt
att man står och väntar på vårens avgång

mot staden i natten

längs motorvägen står träden
stela som livvakter i bakgrunden
grenarna rör sig över hölster av bark

ensliga husen munkavlade
bortvända skarorna fastlänkade
nedsläckta i alla rum utom ett,
dofter av puttrande grytor inifrån
förstädernas enögda kedjeblickar

snabbmatsrestaurangernas röda pupiller
blinkar välkomnande enkla
avfarten uppför en utsträckt arm
in i neonskyltarnas omfamning

halvfabrikat

det unga paret kommer hem
till varandras kvällar
trötta från den andres
arbete älskar de
varandra i halvfabrikat
i svarta
plastlådor i
mikrovågslyset snurrar
de runt och runt tills larmet
utanför fönstret öppnar
luckan ut till den hungriga vardagen

godstågen

mycket tyder på att vi lever det riktiga livet
i varandras ögonvrå på olika
sidor om de genomskinliga godstågen, tungt lastade
med obearbetad drömmalm
halad ur gruvorna utan namn eller språk
gruvorna norröver, norr om snön, norr
om utredningarnas utposter,
där de nedkylda bevisen ligger begravda

Ulvsunda

jag kom runt krönet och bländades av sjöns glittermatta
en figur jag kände igen dök upp vid min sida, min skugga
välkommen tillbaka tänkte jag
det var så dags

vi stod på en liten höjd där man kunde se hela sjön,
det var Ulvsundasjön vi kommit till
en mörkgrå sjö vid Hornsbergets fot,
där handdukarna på stranden syns från den snötäckta toppen

“här spenderade hon och jag somrarna”, berättade jag för skuggan
som började svara
men jag tog ingen notis utan fortsatte
“om du tittar kan du se oss där ute
vi packade en matsäck, åkte ut med en liten trampbåt och låg ute på sjön hela dagarna”

jag kisade som för att få det bekräftat för mig själv
och mycket riktigt, långt där nere
trampade vi ut mot mitten av sjön
vi åt på varsitt äpple, konturerna av våra ansikten
var knappt synliga men
det var helt tydligt
att vi var uppslukade i ännu ett livsviktigt samtal om ingenting

“ett vanligt missförstånd är att det är kroppen som behöver hjärtat”,
förklarade skuggan och avbröt mitt spanande
“det är ett mekaniskt perspektiv
ett sannare sätt att se på saken
är att kroppen ger hjärtat ett syfte,
det går inte att älska utan en kropp som andas åt en
trots allt trampande drunknar ni till sist ändå utan en båt”,
skuggan pekade ut mot andra sidan sjön för att illustrera sin poäng
där en ensam figur utan ansikte trampade vatten

skuggan sträckte sig efter en frukt från ett träd vid sidan av vägen och gav det till mig
av reflex snurrade jag på frukten för att hitta klisterlappen
inte förrän jag hittade den funderade jag på varför en frukt plockad direkt från trädet skulle ha
en bit plast klistrad på sig
jag pillade hur som helst bort lappen och tog en tugga från där den suttit,
hörde mina käkar mala ner fruktköttet
salivet blandas med saften

skuggan måste ha iakttagit mig noggrant
för precis i ögonblicket jag svalde flikade den in:
“din kropp kommer att fortsätta mala ner fruktbiten nu, utan att höras”, sa den
“dina kroppsvätskor kommer att fortsätta blandas med den, utan att smaka
och till sist kommer fruktens kött och saft att utgöra dig, utan att synas”

jag nickade men kände att det fanns något mer skuggan inte berättade för mig
sanning att smälta
i äpplets lukter eller ljud
jag betraktade den gröna frukten
innan jag förde den mot mitt ansikte, sniffade
så en till tugga
och samtalet jag och hon haft i trampbåten ute på sjön kom till mig

“jag minns skugga jag minns,
eller jag tror jag minns”, sa jag med munnen full
“vad vi pratade om där nere i trampbåten
vi pratade om hur det säkert fanns massor med fisk, eller kanske plankton i sjön under oss”
“det är för att ni äter på besprutade äpplen, sådana som massproduceras åt er, som ni tanklöst
köpt och tagit med er ut på sjön”, suckade skuggan
“smakerna är söta men er hud blir grå,
pekade jag inte precis ut vattentramparen för dig?”

jag tog ett tredje bett av frukten
tittade mot andra sidan sjön igen
studerade den ensamma figuren
och såg nog vad den höll på med

“men om man är otrogen mot verklighetens sanna någon
med idén av samma person,
är inte det den högsta formen av kärlek?”, försökte jag igen
“det är den enda formen”, svarade skuggan
“du har större chans att fånga skuggor än verklighetens sanna någon,
men om båda är lika otrogna med varsin idé så har ni en chans”

vi satt tysta efter det,
jag lät frukten vara
och skuggan sa ingenting heller
till sist började himlen mörkna över sjön

“blir du kvar?”, frågade jag skuggan
“inte efter att natten nått hit”, svarade den
“försvinner du då?”
“du kommer att se mig bredvid dig i solljuset

men i mörkret får du leta inom dig själv,
och när det lyser inifrån dig - var ärlig mot dig själv så förstår du vad jag menar - då ser du
mig överallt, bakom varje bänk
under varje buss, bakom varje människa”,

här gav skuggan mig utrymme att komma in i samtalet igen
innan den sneglade ner mot äpplet i min hand och fortsatte
“och du har den där frukten på dig att återvända till Ulvsunda,
efter det försvinner era somrar ute på sjön”
den måste ha märkt att jag tittade ner förskräckt på den nästan halvätta frukten
så den fortsatte snabbt
“istället kommer du då att minnas våra samtal här”,
skuggan pekade nu mot marken på höjden vi stod på
sen vände den sig om
och pekade på Hornsbergets snöiga topp bakom oss
där stod två gestalter och tittade ner mot vår höjd,
den ena såg ut som jag, fast mycket äldre
den andra såg också ut som jag, bara mycket yngre

“är det jag och min son?”, frågade jag skuggan
“det kan det vara”, svarade skuggan, “men
bara på samma sätt som jag är du
som klisterlappen på äpplet är du
och som figurerna ute på Ulvsunda är du”

utdrag ur svit nr.4.

lejonkungen del.2

en enkelbiljett
förfalskad i vagnen
bredvid inte tillsammans
med skiftarbetarna

då och då hördes hoppet
gnissla mot kropparna som hjulen
gnisslar mot rälsen den åker på,
framåtrörelsens ljud
i en tunnel där alternativet är bakåt

på den halvfärdiga plattformen där projekten
stannat av i papperslösa gångar
stod på glänt idag när vi passerade steg
gnisslet högt ur lönndörrarnas gångjärn
genom vagngolven förenades
alla gnissel kropparnas
oljor smorde
tonerna smetades långt
till oavbrutna orgeldroppar

jag är bara ett vittne till vad som hände sen
jag såg blickar
mötas huvuden
vridas se
ut genom tunnelbanefönstret
hur vi dök ut över förortstorgets grå grönska
hur ett sken fladdrade mellan gråsakshandlarna
och en lejonkung med ett lammhuvud
betade bland gangstergrabbarna

klagodanserna

midvinternatten och midsommardagen
spänner strängar mellan sig
i två enhandade dragkamper
stråkar våren och hösten
uppför moll nerför dur

på samma sätt
sträcker jorden och betongen
på dig och mig
uppför moll nerför dur
och vår klang är bitterljuv

jag tror inte längre på drömmaren eller demonen,
bara på
kropparna de spänner mellan sig
symfonierna som strålar ur dem,
dirigenternas klagodanser